

Η Αποστολή Προς Τους Φιλίππους

*«Διελθόντες δε την Φρυγίαν και την γην της Γαλατίας,
επειδή εμποδίσθησαν υπό του Αγίου Πνεύματος να
κηρύξωσι τον λόγον εν τη Ασία..»
—Πράξεις 16:6—*

ΣΤΟ ΕΝΑΡΚΤΙΚΟ ΕΛΑΦΙΟ ΜΑΣ, μάς λένε ότι ο Απόστολος Παύλος είχε απαγορευτεί να φέρει τον λόγο του Χριστού πιο ανατολικά στην Ασία. Αντίθετα, ο Κύριος του ανέθεσε να εισαγάγει το Ευαγγέλιο στη Μακεδονία. «Και όραμα εφάνη διά νυκτός εις τον Παύλον. Ανήρ τις Μακεδών ίστατο, παρακαλών αυτόν και λέγων· Διάβα εις Μακεδονίαν και βοήθησον ημάς.» —Πράξεις 16:9

Η περιοχή της Ασίας στην οποία ο Κύριος δεν επέτρεπε στον Παύλο να εισέλθει ήταν, εκείνη την εποχή, η δυτικότερη επαρχία αυτής που σήμερα είναι γνωστή ως η ασιατική ήπειρος. Η Μακεδονία από την άλλη ήταν η ανατολικότερη επαρχία της Ευρώπης. Ήταν στους Φιλίππους, την πρωτεύουσα της Μακεδονίας, όπου συναντώντο οι διαφορετικές μορφές του ανατολικού και δυτικού παγανισμού. Ως εκ τούτου, οι Φιλίπποι ήταν ώριμοι για την εισαγωγή του Ευαγγελικού μηνύματος. Στην εποχή του Παύλου, ήταν το υπομόχλιο πάνω στο οποίο βρισκόταν η ισορροπημένη ανατολική και δυτική σκέψη. Αν και το ιεραποστολικό έργο θα συνεχιστεί στη συνέχεια στην Ανατολή, η εισαγωγή του ευαγγελικού μηνύματος στη

Μακεδονία από τον Παύλο και τους αδελφούς του θα είναι τελικά η πλάστιγγα που τα γείρει προς τη Δύση. Το Ευαγγέλιο θα αρχίσει στη συνέχεια να εξαπλώνεται σε όλη την Ευρώπη, επηρεάζοντας τις θρησκευτικές αντιλήψεις παντού, αναδιαμορφώνοντας έτσι πλήρως τη δυτική σκέψη και πρακτική.

Ο Απόστολος, κατανοώντας τις στρατηγικές δυνατότητες της αποστολής του, απάντησε χωρίς δισταγμό. «Και ως είδε το όραμα, ευθύς εξητήσαμεν να υπάγωμεν εις την Μακεδονίαν, συμπεραίνοντες ότι ο Κύριος προσκαλεί ημάς, διά να κηρύξωμεν το ευαγγέλιον προς αυτούς.» (εδάφιο 10) Ο Παύλος πήρε μαζί του τον Σίλαν, έναν Εβραϊόν• τον Λουκάν, έναν Εθνικόν• και, πιθανότατα, τον Τιμόθεον, υιόν μεικτής καταγωγής, ελληνικής και ιουδαϊκής.

Είναι ο Λουκάς που εξιστορεί τις κύριες εμπειρίες αυτού του μικρού ιεραποστολικού συγκροτήματος. Κατέγραψε για τους Φιλίππους: «Και εκείθεν εις Φιλίππους, ήτις είναι πρώτη πόλις του μέρους εκείνου της Μακεδονίας, αποικία Ρωμαϊκή. Και διετρίβομεν εν τη πόλει ταύτη ημέρας τινάς.» (Πράξεις 16:12) Οι Φίλιπποι ήταν μια αποικία της οποίας ο σκοπός ήταν να επεκτείνει και να διαιωνίσει τη ρωμαϊκή παρουσία σε εκείνη την περιοχή και έτσι να διατηρήσει την ειρήνη. Η διαφαινόμενη παρουσία της Ρώμης επηρέαζε σχεδόν όλα όσα συνέβησαν στην αφήγηση του Λουκά.

Στην αποικιοκρατική τους περίσταση, το εβραϊκό έθιμο ήταν να συγκεντρώνονται το Σάββατο σε δημόσιο χώρο για να προσευχηθούν. Όταν έφτασαν στους Φιλίππους, ο Παύλος, ο Σίλας, ο Λουκάς και ο Τιμόθεος έκαναν το ίδιο, αναζητώντας μια ευκαιρία να κηρύξουν το Ευαγγέλιο. «Και τη ημέρα του σαββάτου εξήλθομεν έξω της πόλεως πλησίον του ποταμού, όπου εσυνειθίζετο να γίνηται προσευχή.» — εδάφιο 13

ΤΟ ΠΑΓΑΝΙΣΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Αναμφίβολα, ο Σατανάς, επίσης πολύ καλά ενήμερος για τις στρατηγικές δυνατότητες του ιεραποστολικού ταξιδιού του Παύλου στους Φιλίππους, και πάντα πρόθυμος να εμποδίσει τη διάδοση του Ευαγγελίου, έθεσε ένα εμπόδιο στο μονοπάτι των ιεραποστόλων. «Ενώ δε επορευόμεθα εις την προσευχήν, απήντησεν ημάς δούλη τις έχουσα πνεύμα πύθωνος.» (εδάφιο 16) Η γυναίκα ήταν μια δαιμονισμένη σκλάβα για τις προφητείες και τις δηλώσεις της οποίας οι αφέντες της χρέωναν χρήματα. Σύμφωνα με τους Έλληνες ιστορικούς, το «πνεύμα του Πύθωνα» με το οποίο είχε καταληφθεί η γυναίκα, ήταν πνεύμα που αποδόθηκε στον αρχαίο ελληνικό ειδωλολατρικό θεό, Απόλλωνα. Αυτή και οι αφεντάδες της ακολούθησαν τον Παύλο και όσους μαζί του κήρυτταν το Ευαγγέλιο. Καθώς το έκανε, το κακό πνεύμα την έκανε να φωνάζει: «Ούτοι οι άνθρωποι είναι δούλοι του Θεού του Υψίστου, οίτινες κηρύττουν προς ημάς οδόν σωτηρίας.» Ο Λουκάς μας λέει: «Τούτο δε έκαμνεν επί πολλές ημέρας. Βαρυνθείς δε ο Παύλος και στραφείς, είπε προς το πνεύμα, Προστάζω σε εν τω ονόματι του Ιησού Χριστού να εξέλθης απ' αυτής. Και εξήλθε την αυτήν ώραν.» — εδάφια 17,18

Ο Παύλος απέδειξε ότι δεν ήθελε να συνδεθεί με τα σχέδια παραγωγής χρημάτων των δουλέμπορων, ούτε ήθελε να τραβήξει την προσοχή των ρωμαϊκών αρχών με την ανακοίνωση της παρουσίας και της αποστολής του. Έτσι, έστειλε ένα «πνεύμα Πύθωνος» από τη γυναίκα. Οργισμένοι που έχασαν την προσοδοφόρα πηγή εισοδήματός τους, οι αφέντες της ανέφεραν τον Παύλο και τον Σίλα στους τοπικούς δικαστές. Αν και, υποκριτικά, βοηθούσαν και υποκινούσαν τον Παύλο και τους φίλους του για μέρες στην ίδια προσπάθεια, επιτρέποντας στην δούλη τους να τους ανακηρύξει ανθρώπους του Θεού, τώρα οι αφέντες κατηγορήσαν τον Παύλο και τον Σίλα, και τους δύο

Εβραίους, για το πολύ σοβαρό έγκλημα της εισαγωγής μιας νέας θρησκείας. Αυτό ήταν απαγορευμένο στους Φιλίππους. Η Ρώμη δεν ανεχόταν εμφύλιες διαμάχες για θρησκευτικά ζητήματα, ιδίως μεταξύ των Εβραίων. Οι θρησκευτικές διαμάχες έκαναν τη διακυβέρνηση πιο δύσκολη και θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε εξέγερση. Η αναταραχή ήταν κακή για τη ρωμαϊκή οικονομία.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΕΠΟΜΕΝΟ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ

Ο Λουκάς και ο Τιμόθεος, όντας μη Εβραίοι, διέφυγαν από το ακόλουθο βάνανσο σενάριο. «Ιδόντες δε οι κύριοι αυτής ότι εξήλθεν η ελπίς του κέρδους αυτών, πιάσαντες τον Παύλον και τον Σίλαν, έσυραν εις την αγοράν προς τους άρχοντας, και φέροντες αυτούς προς τους στρατηγούς, είπον· Ούτοι οι άνθρωποι εκταράττουσι την πόλιν ημών, Ιουδαίοι όντες, και διδάσκουσιν έθιμα, τα οποία δεν είναι εις ημάς συγκεχωρημένον να παραδεχώμεθα μηδέ να πράττωμεν, Ρωμαίοι όντες. Και συνεφώρμησεν ο όχλος κατ' αυτών. Και οι στρατηγοί διασχίσαντες αυτών τα ιμάτια, προσέταττον να ραβδίζωσιν αυτούς, και αφού έδωκαν εις αυτούς πολλούς ραβδισμούς, έβαλον εις φυλακήν, παραγγείλαντες τον δεσμοφύλακα να φυλάττη αυτούς ασφαλώς.» (εδάφια 19-23) Υπερβαίνοντας την εξουσία τους σε αυτήν την περίπτωση, οι τοπικοί δικαστές προκάλεσαν σοβαρή παραβίαση της ρωμαϊκής νομικής διαδικασίας. Αυτό θα ήταν αργότερα προς όφελος του Παύλου και του Σίλα. Χωρίς αμφιβολία, όλα τα είχε προβλέψει και κανονίσει ο Κύριος.

Τόσο ο Παύλος όσο και ο Σίλας κατείχαν τη ρωμαϊκή υπηκοότητα, μια πολύτιμη ιδιοκτησία στην εποχή τους, η οποία υπόκειτο σε ιδιαίτερη προσοχή σύμφωνα με τους νόμους της αυτοκρατορίας. Ως Ρωμαίοι πολίτες, θα έπρεπε να είχαν προφυλακιστεί από τις ρωμαϊκές αρχές. Αντίθετα, τους ξυλοκόπησαν οι τοπικές αρχές πριν από τη

δίκη, άλλη μια παραβίαση του ρωμαϊκού δικαίου. Ο Παύλος και ο Σίλας θα μπορούσαν να είχαν διεκδικήσει τα δικαιώματά τους ως Ρωμαίοι πολίτες και όλοι όσοι εμπλέκονταν στη σκληρή και παράνομη βαρβαρότητα που διαπράχθηκε εναντίον τους θα είχαν υποστεί μια σκληρή, ίσως μοιραία, απάντηση από το αυστηρό ρωμαϊκό σύστημα. Ωστόσο, δεν είπαν σε κανέναν για τη ρωμαϊκή υπηκοότητά τους εκείνη την εποχή. Ως αποτέλεσμα, βίωσαν πολύ πόνο, κακοποίηση και τελικά φυλάκιση. Κράτησαν αυτές τις πληροφορίες και υπέμειναν την άδικη σκληρότητα για την αγάπη των νεοεμφανιζόμενων αδελφών τους στους Φιλίππους.

Η ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Αφού χτύπησαν τον Παύλο και τον Σίλα για να κατευνάσουν το πλήθος, οι δικαστές διέταξαν τον δεσμοφύλακα να τους κρατήσει μέχρι να αποφασιστεί η μοίρα τους. Ο ρωμαϊκός νόμος όριζε ότι ένας δεσμοφύλακας μπορούσε να εκτίσει την ποινή οποιουδήποτε κρατούμενου δραπετεύε κατά τη διάρκεια της βάρδιας του. Εάν ο κρατούμενος εξέτιε χρόνο, ο δεσμοφύλακας θα μπορούσε να υποχρεωθεί να εκτίσει το υπόλοιπο της ποινής του κρατουμένου. Εάν ο κρατούμενος περίμενε τον θάνατο, ο δεσμοφύλακας θα μπορούσε να θανατωθεί στη θέση του. Ο δεσμοφύλακας του Παύλου και του Σίλα πήρε το θέμα πολύ σοβαρά. Ο δεσμοφύλακας, «όστις λαβών τοιαύτην παραγγελίαν, έβαλεν αυτούς εις την εσωτέραν φυλακήν...». —εδάφιο 24

Στη ρωμαϊκή εποχή, οι φυλακές ήταν απαίσια, άθλια μέρη. Οι σκοτεινές, μη φωτισμένες και συνήθως μολυσμένες εσωτερικές φυλακές ήταν περιοχές υψίστης ασφαλείας. Μόνο οι χειρότεροι κρατούμενοι ετοποθετούντο εκεί. Ο δεσμοφύλακας του Παύλου και του Σίλα τους επέβαλε ένα περαιτέρω τιμωρητικό μέτρο. «Και συνέκλεισε

τους πόδας αυτών εις το ξύλον.» (εδάφιο 24) Αυτά τα ξύλα ήταν συνήθως ξύλα με σίδερο μέσα με πολλές τρύπες στη σειρά. Τα πόδια του κρατούμενου έμπαιναν σε αυτές τις τρύπες. Το μέγεθος της ενόχλησης που θα μπορούσε να προκαλέσει ο δεσμοφύλακας στον κρατούμενο καθοριζόταν από την απόσταση που έβαζε ανάμεσα στα δύο πόδια τους. Αν έβαζε τα πόδια του Παύλου και του Σίλα αρκετά μακριά το ένα από το άλλο, θα προκαλούσε μια αρκετά οδυνηρή επίδραση στους γοφούς και τις πλάτες τους, ειδικά επειδή νωρίτερα είχαν βιώσει έναν σφοδρό ξυλοδαρμό. Οι προοπτικές τους έμοιαζαν πράγματι θλιβερές.

ΨΕΛΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Καλυμμένοι με μώλωπες από τη ράβδο ή το μαστίγιο, οι αρθρώσεις τους πονούσαν επειδή τα πόδια τους ήταν κλειδωμένα σε ξύλο, ο Παύλος και ο Σίλας «προσευχόμενοι ύμνουν τον Θεόν» από τις πιο εσωτερικές εσοχές της υγρής και σκοτεινής φυλακής. Απλώς, δεν τραγουδούσαν και προσεύχονταν ήσυχα για να ενθαρρύνουν τον εαυτό τους στην ακραία κατάσταση που βρίσκονταν. Ο Λουκάς καταγράφει ότι προσεύχονταν και τραγουδούσαν με τέτοια ένταση που «ηκροάζοντο αυτούς οι δέσμιοι». (εδάφιο 25) Είχαν σε αφθονία θάρρος που ενίσχυσε η ακλόνητη πίστη τους. Η αποστολή τους ήταν για τον Θεό.

Ο Παύλος και ο Σίλας είχαν ανατεθεί να κηρύξουν σε μια στρατηγική τοποθεσία από την οποία το Ευαγγέλιο θα εξαπλωθεί δυτικά προς τη Ρώμη. Σε αυτούς τους πιστούς λειτουργούς του Χριστού δεν επιτρεπόταν να μιλήσουν ανοιχτά το μήνυμα του Ευαγγελίου, κι όμως, το τραγούδησαν στους άλλους στη φυλακή και τους άκουσαν (ηκροάζοντο αυτούς). Οι μαθητές του Χριστού που ζουν σήμερα θα τραγουδούσαν επίσης σίγουρα την ιστορία του Ευαγγελίου αν δεν τους επιτρεπόταν να την κηρύξουν. «Θα τραγουδήσω την υπέροχη ιστορία του Χριστού που πέθανε για μένα. Πώς

άφησε το σπίτι Του στη Δόξα για τον σταυρό του Γολγοθά.»
— Hymns of Dawn (Οι Ύμνοι της Αυγής)

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ

Ο Σατανάς, έχοντας βάλει τον Παύλο και τον Σίλα για να τους ξυλοκοπήσουν και να τους ρίξουν στη φυλακή με μια σαφή πιθανότητα να έρθει το πρωί η δίκη τους... εκτέλεσις, έκανε ό,τι μπορούσε για να τελειώσει την αποστολή τους. Αυτός απέτυχε. Όλοι στη φυλακή αφέθηκαν ελεύθεροι. «Και εξαίφνης έγεινε σεισμός μέγας, ώστε εσαλεύθησαν τα θεμέλια του δεσμοτηρίου, και παρευθύς ηνοιχθησαν πάσαι αι θύραι και ελύθησαν πάντων τα δεσμά.» (Πράξεις 16:26) Υποθέτοντας ότι όλοι οι κρατούμενοι ετράπησαν εις φυγήν, ο δεσμοφύλακας ήταν... μελλοθάνατος -με ό, τι σημαίνει αυτό— σύμφωνα με το ρωμαϊκό δίκαιο, και το γνώριζε. «Εξυπνήσας δε ο δεσμοφύλαξ και ιδών ανεωγμένας τας θύρας της φυλακής, έσυρε μάχαιραν και έμελλε να θανατώση εαυτόν, νομίζων ότι έφυγον οι δέσμιοι.» Ο θάνατος από το ίδιο του το χέρι ήταν προτιμότερος από τους πολυάριθμους φρικιαστικούς τρόπους με τους οποίους οι Ρωμαίοι θα μπορούσαν να θανατώσουν τον δεσμοφύλακα για την αποτυχία του. Καθώς ο δεσμοφύλακας τράβηξε το σπαθί του για να βάλει τέλος στη ζωή του, «πλην ο Παύλος έκραξε μετά φωνής μεγάλης, λέγων· Μη πράξης μηδέν κακόν εις σεαυτόν· διότι πάντες είμεθα εδώ. Ζητήσας δε φώτα εισεπήδησε, και έντρομος γενόμενος έπεσεν έμπροσθεν του Παύλου και του Σίλα, και εκβαλών αυτούς έξω, είπε· Κύριοι, τι πρέπει να κάμω διά να σωθώ;» — εδάφια 27-30

Απαντώντας, ο Παύλος είπε: «Πίστευσον εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και θέλεις σωθή, συ και ο οίκός σου.» Ο Λουκάς προσθέτει: «Και ελάλησαν προς αυτόν τον λόγον του Κυρίου και προς πάντας τους εν τη οικία αυτού.» (εδάφια 31,32) Το μήνυμα του Παύλου και του Σίλα που

μετέφεραν στον δεσμοφύλακα δεν θα μπορούσε να διαφέρει ουσιαστικά από αυτό που ο Παύλος παρέδωσε στους Κολοσσαείς στην επιστολή του: «της οποίας [Εκκλησίας] εγώ έγινα υπηρέτης κατά την οικονομίαν του Θεού την εις εμέ δοθείσαν διά σας, διά να εκπληρώσω το κήρυγμα του λόγου του Θεού, το μυστήριον, το οποίον ήτο αποκεκρυμμένον από των αιώνων και από των γενεών, τώρα δε εμφανερώθη εις τους αγίους αυτού, εις τους οποίους ηθέλησεν ο Θεός να φανερώση τις ο πλούτος της δόξης του μυστηρίου τούτου εις τα έθνη, όστις είναι ο Χριστός εις εσάς, η ελπίς της δόξης· τον οποίον ημείς κηρύττομεν, νουθετούντες πάντα άνθρωπον και διδάσκοντες πάντα άνθρωπον εν πάση σοφία, διά να παραστήσωμεν πάντα άνθρωπον τέλειον εν Χριστώ Ιησού.» (Κολ. 1:25-28) Ακούγοντας τον λόγο του Κυρίου, ο ευγνώμων και τώρα προσηλυτισμένος δεσμοφύλακας «Και παραλαβών αυτούς εν εκείνη τη ώρα της νυκτός, έλουσε τας πληγάς αυτών και εβαπτίσθη ευθύς αυτός και πάντες οι αυτού, και αναβιβάσας αυτούς εις τον οίκον αυτού παρέθηκε τράπεζαν, και ευφράνθη πανοικί πιστεύσας εις το Θεόν.» — Πράξεις 16:33,34

ΟΙ ΤΙΜΩΡΗΜΕΝΟΙ ΔΙΚΑΣΤΕΣ (ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ)

Οι πρωινές ώρες αποκάλυψαν μια τιμωρημένη τοπική αρχή. «35 Αφού δε έγινε εν ημέρα, έστειλαν οι στρατηγοί τους ραβδούχους, λέγοντες· Απόλυσον τους ανθρώπους εκείνους. 36 Και ο δεσμοφύλαξ απήγγειλε τους λόγους τούτους προς τον Παύλον, λέγων ότι οι στρατηγοί έστειλαν διά να απολυθήτε· τώρα λοιπόν εξέλθετε και υπάγετε εν ειρήνη. 37 Αλλ' ο Παύλος είπε προς αυτούς· Αφού έδειραν ημάς δημοσία χωρίς να καταδικασθώμεν, ανθρώπους Ρωμαίους όντας, έβαλον εις φυλακήν· και τώρα μας εκβάλλουσι κρυφίως; ουχί βεβαίως, αλλ' αυτοί ας έλθωσι και ας μας εκβάλωσιν. 38 Ανήγγειλαν δε προς τους

στρατηγούς οι ραβδούχοι τους λόγους τούτους· και εφοβήθησαν ακούσαντες ότι είναι Ρωμαίοι, 39 και ελθόντες παρεκάλεσαν αυτούς, και αφού εξέβαλον, παρεκάλουν αυτούς να εξέλθωσιν εκ της πόλεως. 40 Οι δε εξελθόντες εκ της φυλακής, υπήγον εις τον οίκον της Λυδίας, και ιδόντες τους αδελφούς, παρηγόρησαν αυτούς και ανεχώρησαν.» — Πράξεις 16:35-40

Η βιαστική και παράνομη συμπεριφορά της προηγούμενης ημέρας με τον ξυλοδαρμό του Παύλου και του Σίλα και η φυλάκισή τους χωρίς δίκη, έθεσε τους Φιλίππους δικαστές σε σοβαρό κίνδυνο λόγω του πολύ αυστηρού ρωμαϊκού δικαίου. Αναμφίβολα, έχοντας ενημερωθεί γι' αυτό, έστειλαν έναν υπασπιστή στον δεσμοφύλακα το επόμενο πρωί για να εξασφαλίσει αθόρυβα την αποφυλάκισή τους. Τότε ο Παύλος επέλεξε να αποκαλύψει ότι αυτός και ο Σίλας ήταν στην πραγματικότητα Ρωμαίοι πολίτες. Αν αποκάλυπταν αυτό το γεγονός απευθείας στις ανώτερες ρωμαϊκές αρχές, όλοι οι εμπλεκόμενοι στη σκληρή και παράνομη μεταχείρισή τους θα είχαν αντιμετωπιστεί αυστηρά από τη Ρώμη. Ο Παύλος και ο Σίλας κράτησαν κρυφή τη ρωμαϊκή υπηκοότητα μέχρι την καλύτερη δυνατή στρατηγική στιγμή. Ήταν πρόθυμοι να υπομείνουν την προηγούμενη βαρβαρότητα από τους Φιλίππους πολίτες και τους αξιωματούχους για να κερδίσουν το πλεονέκτημα έναντι των δικαστών για να εξασφαλίσουν την ασφάλεια και την προστασία των αγαπημένων τους Φιλίππων αδελφών μετά την απόχώρησή τους. Αν και ο Παύλος, ο Σίλας, ο Λουκάς και ο Τιμόθεος εισήγον μια νέα θρησκείαν, ο φόβος των τοπικών δικαστών, για τις σοβαρές νομικές συνέπειες της επίσημης γκάφας τους, εξασφάλισε ότι δεν θα υπήρχαν επίσημα αντίποινα εναντίον της εκκλησίας των Φιλίππων μετά την αποχώρηση των ιεραποστόλων. Πηγαίνοντας στο σπίτι της Λυδίας, μιας εν Χριστώ αδερφής στους Φιλίππους, οι τέσσερις αναμφίβολα

διαβεβαίωσαν όλους τους αδελφούς, που ήσαν συγκεντρωμένοι εκεί, για αυτό το γεγονός και μετά αποχώρησαν.

ΤΟ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ Σ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Η κατάσταση του Παύλου, του Σίλα, του Λουκά και του Τιμόθεου στους Φιλίππους είναι ανάλογη με τις εμπειρίες της εκκλησίας σε όλη την Εποχή του Ευαγγελίου. Όπως οι ιεραπόστολοι στους Φιλίππους, η Εκκλησία βρίσκεται σε ένα ταξίδι από την Πεντηκοστή. Ο Παύλος και οι αδελφοί του κυνηγήθηκαν από υποκριτές που πρόσφεραν βοήθεια με το αζημίωτο. Παρόμοια, οι αληθινοί Χριστιανοί του σήμερα κατακλύζονται από εκείνους που προσποιούνται ότι ενδιαφέρονται για το Ευαγγέλιο του Χριστού.

Ο Παύλος και ο Σίλας είχαν αιματωθεί στην αγορά στα χέρια των δικαστών των Φιλίππων χωρίς ακρόαση. Η αληθινή Εκκλησία, με τον ίδιον τρόπον, παρασύρθηκε άδικα στην εκκλησιαστική αγορά όπου τα δόγματα και οι παραδόσεις των ανθρώπων αγοράζονται και πωλούνται για χρήματα. Αυτοί οι αληθινοί ακόλουθοι του Χριστού καταδικάστηκαν συχνά χωρίς να ακουστούν. Ο Παύλος και ο Σίλας είχαν ξυλοκοπηθεί δημόσια στους Φιλίππους. Παρομοίως, η Εκκλησία στο πέρασμα του χρόνου αισθάνθηκε το έντονο χτύπημα της δημόσιας αποδοκιμασίας που έχουν επιβάλει με ζήλο οι δικαστές του Χριστιανικού κόσμου.

Η δεισιδαιμονική άγνοια υπήρξε συχνά ο ενθουσιώδης δεσμοφύλακας της Εκκλησίας και την ανάγκασε στην «εσωτέραν φυλακήν» της αφάνειας, ακόμη κι όταν το «μεγάλο σκοτάδι» καλύπτει τους ανθρώπους. (Ησ. 60:2) Καθώς ο Παύλος και ο Σίλας ήταν δεμένοι με το ξύλον, η αληθινή Εκκλησία εγκλωβίστηκε επίσης από τα δογματικά λάθη και τις θρησκευτικές παραδόσεις των άλλων. Για πολλούς αιώνες, αυτά περιόρισαν σοβαρά την

πρόσβαση της Εκκλησίας σε όσους κρατούνταν στο βαθύ σκοτάδι της θρησκευτικής εξαπάτησης. Ωστόσο, οι πιστοί ακόλουθοι του Χριστού έκαναν ό,τι είναι δυνατόν να κάνουν όταν ήταν στα άκρα τους. Όπως ο Παύλος και ο Σίλας, συνεχίζουν να υψώνουν τη φωνή τους στη προσευχή και με ύμνους δοξολογίας, ψέλνοντας δυνατά το άσμα του Μωυσή και του Αμνού προς όφελος των άλλων, χωρίς να ξέρουν σε ποιο αντί που ακούει μπορεί να μεταφερθεί η φωνή τους. — Αποκ. 15:2-4

Το «άσμα του Μωυσή» προφανώς αναφέρεται στον Μωυσή ως εικόνα του Χριστού, και όλες οι τελετουργικές προσφορές του Νόμου που έδωσε ο Θεός στον Ισραήλ μέσω του Μωυσή προεικόνιζαν τη λυτρωτική θυσία του Χριστού. (Εξοδος 15:1-19· Εβρ. 10:1) «Το άσμα του Αμνού» αναφέρεται στο μήνυμα του Ευαγγελίου, τα καλά νέα που ανακοινώθηκαν κατά τη γέννηση του Ιησού και σε όλη τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του. Το Ευαγγέλιο περιλαμβάνει επίσης τη μαρτυρία των μαθητών του ότι ο Ιησούς είναι ο «Αμνός του Θεού, που αίρει την αμαρτία του κόσμου». — Ιωάννης 1:29· Α' Κορ. 5:7· Α' Πετ. 1:19

Η επακόλουθη απελευθέρωση του Παύλου και του Σίλα αντιπροσωπεύει τη δόξα της Εκκλησίας στο τέλος της παρούσας Εποχής του Ευαγγελίου. Οι πιστοί και αληθινοί ακόλουθοι του Χριστού θα απελευθερωθούν από τις ζοφερές εσοχές της φυλακής της αφάνειας και θα ανέβουν στο λαμπρό φως της εξέχουσας θέσης και της δύναμης με τον Ήλιο της Δικαιοσύνης. Τότε θα αποκαλυφθεί ότι αυτοί οι πιστοί υπηρέτες του Κυρίου ήταν, στην πραγματικότητα, πολίτες του ουρανού. — Μαλ 4:2· Ρωμ. 8:16-19· Φίλιπ. 3:20
